

K dnešní 19. neděli po Trojici nabízí ekumenický lekcionář tyto biblické texty:

První čtení: Izajáš 45:1-7

Mezizpěv: Žalm 96:1-9,(10-13)

Druhé čtení: 1Tesalonickým 1:1-10

Evangelium: Matouš 22:15-22

¹⁵ Tehdy farizeové šli a radili se, jak by Ježíšovi nějakým slovem nastražili léčku. ¹⁶ Poslali za ním své učedníky s herodiány, aby řekli: "Mistře, víme, že jsi pravdivý a učíš cestě Boží podle pravdy; na nikoho se neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka. ¹⁷ Pověz nám tedy, co myslíš: Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?" ¹⁸ Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: "Co mě pokoušíte, pokrytci? ¹⁹ Ukažte mi peníz daně!" Podali mu denár. ²⁰ On jim řekl: "Čí je tento obraz a nápis?" ²¹ Odpověděli: "Císařův." Tu jim řekl: "Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu." ²² Když to slyšeli, podivili se, nechali ho a odešli.

Jaké Slovo je podle vás dobře si připomínat znovu a znovu?

Představte si, že máte vybrat biblický citát, který by byl napsán zlatým písmem ve vašem kostele.

...

V čermenském kostele dnes zrovna nejsou společné bohoslužby, ale můžete si dojít ověřit, že tu někdo před námi vybral a nechal napsat mimo jiné i tuto Ježíšovu větu:

„Dávejte tedy, co jest císařovo, císaři a co Božího, Bohu.“

Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.

Věta z evangelia dnešní neděle. Mt 22,21

Přemýšlím, co asi šlo hlavou presbyterům a farářovi, že se zrovna tato slova z Matoušova evangelia dostala mezi vyvolená. (Je to zrovna 182 let, co se tu v říjnu slavili první bohoslužby v nově postaveném kostele a těch textů v apsidě si musel každý všimnout.)

Asi byla předtím porada. A možná jeden z tehdejších presbyterů řekl: Já bych vybral ... něco ze slavných Ježíšových výroků. Třeba: „Dávejte tedy, co jest císařovo, císaři a co Božího, Bohu.“ Je to často citované, tak ať lidé, kteří sem přijdou mají před očima, co je jim známé. Ať si řeknou: Ejhle, Slovo, které už jsme potkali (nebo spíš ono potkalo nás) a chceme tu o něm spolu přemýšlet. Jsme spolu u toho, co nás spojuje, co jsme slyšeli.

Jiný z presbyterů řekl: Budu rád, když tu uvidím napsanou větu „co jest císařovo, císaři a co Božího, Bohu.“ Patřím mezi ty, kdo se nevyhýbají ožehavým otázkám a vždycky vděčně přijímám, že se jim nevyhýbá ani evangelium. Placení daní bylo a bude ožehavé vždycky. Ať se náš kostel stane místem, kam budeme přinášet otázky, co nás pálí. Budeme tu čerpat posilu a inspiraci pro svá rozhodování, vždyť nevíme, co nás ještě potká.

Další začal kupit otázky: Nejsem proti, ale pojďme chvíli mluvit každý za sebe o tom: Co komu odevzdáváte a s jakým pocitem? Jaké to je, když dáváte ze své kapsy? Jaké to je, když dáváte od srdce? Kdy to děláte s pocitem povinnosti? Kdy to berete jako svoji odpovědnost? Kdy dáváte s radostí? Jak prožíváte ten rozdíl, že něco musíte a něco můžete? A co je podle vás Boží?

Po letech jeden farář - Svát'a Karásek - k tomu textu napsal: „Na penízi je obraz a podpis císařův – vrať mu ho s úctou. V srdci člověka je obraz a podpis Boží – vrať mu ho s úctou. Člověk je bytost stvořená k souzvuku, k vnitřnímu společenství s Bohem. Nikomu jinému nedávej své nitro, své svědomí, svou duši, ducha nedávej nikomu jinému, ani mocnému člověku, ani nemocnému státu, to patří jen a jen Bohu. Nikdo – ani císař, ani stát, ani společnost, ani obec, v níž žiješ, ani lidé, co s nimi chodíš, ani společenství sboru, ani matka církve, ale jen Bůh – je ten, kterému patří celé naše životy.“

Ať už je na mincích a na zdech kostelů vyryto cokoli, vězte, že vy sami na sobě nesete obraz Boží. Vy jste obrazem Božím.

